

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa K. S.

przeciwko A. W., D. W. i A. Ż.

o zniesienie służebności, ewentualnie o zmianę sposobu wykonywania służebności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 lipca 2010 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w R.

z dnia 5 marca 2010 r., sygn. akt I Ca (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 5 marca 2010 r. Sąd Okręgowy w R. odrzucił skargę kasacyjną powoda z tego względu, że została ona wniesiona w sprawie, w której wartość przedmiotu zaskarżenia zamyka się kwotą 1 981 zł.

W zażaleniu na to postanowienie powód domaga się jego uchylenia, wskazując, skrótkowo zagadnienie ujmując, że zgłoszone przez niego powództwo o zniesienie służebności lub o zmianę sposobu jej wykonywania wszczęło sprawę o charakterze niemajątkowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Należy w pełni zgodzić się z Sądem Okręgowym, że skarga kasacyjna powodów została wniesiona w typowej sprawie o prawo majątkowe i że tym samym o dopuszczalności tej skargi decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia. Podkreślić dodatkowo można, że w orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, iż o majątkowym lub niemajątkowym charakterze spraw cywilnych przesądza przedmiot dochodzonego prawa czy też roszczenia. W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego podstawą wyróżnienia kategorii praw majątkowych i praw niemajątkowych jest typowy interes, jaki one realizują (uzasadnienie uchwały SN z dnia 7 stycznia 2004 r., III CZP 100/03, OSNC 2005, nr 2, poz. 29). Podzielając ten punkt widzenia, jest oczywiste, że skarga kasacyjna została wniesiona w sprawie o prawa majątkowe, skoro dotyczy ona ograniczonego prawa rzeczowego w postaci służebności. Podkreślić poza tym należy, że według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, wskazana w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia w zasadzie nie może przekraczać wartości przedmiotu sporu określonej w pozwie oraz wskazanej w apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia.

Wobec takiego stanu rzeczy, skoro wartość przedmiotu zaskarżenia kształtuje się poniżej progu kwotowego, o którym mowa w art. 398² § 1 k.p.c., należało orzec, jak w sentencji (art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹ i art. 385 k.p.c.).